

[Undervisningsministeren.]

ningen i tysk på 7.-9. klassetrin eller have aflagt folkeskolens afgangsprøve i dette fag, inden optagelse i 1. gymnasieklasse kan ske. Elever, der søger optagelse på en sproglig linje, skal endvidere have fulgt undervisningen i 9. klassetrin i latin eller have aflagt folkeskolens afgangsprøve i faget.

Det er — som under de gældende regler — en forudsætning for optagelsen i gymnasiet, at eleven kan forventes at kunne følge undervisningen i gymnasiet på tilfredsstillende måde og fuldføre den på normal tid.

I overensstemmelse med, at det efter den nye folkeskolelov ikke lægere er pålagt den afleverende skole at afgive en særlig udtalelse om elevens egnethed for gymnasiet, stilles der forslag om, at afgørelsen om optagelse i 1. gymnasieklasse træffes af elevens forældre i samråd med eleven og den hidtidige skole. Det sker i erkendelse af, at det er forældrene og eleven selv, der har det reelle ansvar for beslutningen. Jeg stiller mig åben for drøftelser af spørgsmålet, om den foreslåede overflytning til forældrene af den endelige afgørelse om en elevs egnethed for optagelse i gymnasiet bør finde sted før optagelserne i gymnasiet i 1978.

Forslaget indeholder endvidere en bestemmelse, der skal sikre handicappede elever specialundervisning eller anden specialpædagogisk bistand.

I overensstemmelse med de retningslinjer for planlægningen af de videregående uddannelser, som folketingets undervisningsudvalg har udarbejdet på et møde i september 1975, hvor udvalget bl. a. pegede på en udbygning af uddannelses- og erhvervsvejledningen på alle trin i uddannelsessystemet, foreslås det endvidere, at der sikres eleverne en sådan individuel vejledning.

Da de elever, der skal begynde i 7. og 8. klasse i august 1976, allerede nu skal overveje deres valg af fag og kurser efter den nye folkeskolelov, er det af betydning, at folketinget snarest tager stilling til lovforslaget.

Jeg skal i øvrigt henvide til bemærkningerne til lovforslaget, både med hensyn til de ændringsforslag, der er omtalt foran, og med hensyn til enkelte yderligere forslag til ændringer.

Med disse ord skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om lån til betaling af ejendomsskatter for visse erhvervsvirksomheder [af Erhard Jakobsen m. fl.].

(Lovforslag nr. 69. Fremsat 7/11 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (*Egon Jensen*):

Et af centrum-demokraternes erklærede mål er jo helt at afskaffe ejendomsskatterne, men da det under de drøftelser, vi hidtil har haft om dette spørgsmål i salen, ret tydeligt har vist sig, at dette mål i hvert fald ikke umiddelbart er inden for rækkevidde, så kommer man nu med et forslag om en mere begrænset ændring i ejendomsskattesystemet.

Ideen i det foreliggende lovforslag er, at kommunerne skal have adgang til at tillade, at de ejendomsskatter, vejbidrag m. v., der påhviler nyetablerede erhvervsvirksomheder og nyetablerede filialer, kan indefryses som en prioritet i de pågældende ejendomme, og den idé forstår jeg skulle være centrum-demokraternes bidrag til at få sat nye erhvervsinitiativer i gang. Dette med at sætte i gang er jeg enig i, men ikke måden at gøre det på.

Som bekendt har hr. Erhard Jakobsen tidligere haft succes med en tilsvarende idé, for så vidt angår ejendomsskatter af parcel- og rækkehuse, der tilhører pensionister. Dette førte til, at vi i 1965 fik loven om lån til betaling af ejendomsskatter for visse parcel- og rækkehuse, den såkaldte parcelhuslånelov, og den ordning, som loven indeholder, er senere blevet udvidet i 1972. Den særlige ordning for pensionisternes ejendomsskatter har absolut min sympati, men dermed er ikke sagt, at det uden videre er en god idé at overføre ordningen til andre områder.

Hvis vi ser på pensionisternes adgang til at få lån til betaling af ejendomsskatterne, er det, der ligger bagved, groft taget, at disse mennesker ikke skal tvinges til at sælge deres hus på grund af ejendomsskatterne. Ordningen er altså begrundet i sociale hensyn, og det falder naturligt, at kommunerne administrerer en sådan ordning i forbindelse med de opgaver, de i øvrigt har inden for det sociale område.